

Joh.3:11-21, 5:e sönd. i fastan 3:e årg. 110410

Vi kommer in det som verkar vara slutet av Jesu samtal med den högt uppsatta Nikodemus. Han var skriftlärd och rådsherre. Han kommer till Jesus på natten. Kanske var det för att han i skydd av mörkret vill smyga dit, och inte ville bli sedd tillsammans med Jesus. Eller kanske var det för att natten är en god tid för goda samtal. Något jag tror att de flesta av oss upplevt nån gång.

Tidigare har samtalet handlat om Jesu identitet, om att födas på nytt och om anden, om att leva i och med anden. Då frågar Nikodemus, hur är detta möjligt? Dagens text utgör Jesu långa svar på denna fråga. Hur är detta möjligt?

Joh.3.11-21

Det är en mättad och inte helt lätt text vi har framför oss. Den är mättad för att den innehåller så mycket, nästan så att den blir tung. Och därför blir den inte heller helt lätt att handskas med. Och på ett typiskt Johanneiskt sätt så innehåller den så många motsatsord. Ljus och mörker, liv och död, räddning och dom, jordiskt och himmelskt. Och man anar också att Jesu egna ord övergår eller blandas med den första kyrkans teologiska tänkande. Ja, vad är vad i en sån här text. Och så mitt i allt, den så kallade "lilla bibeln" Joh. 3:16, ord som alla konfirmander genom åren har fått lära sig utantill.

"Om ni nu inte tror när jag talar till er om det jordiska, hur ska ni då kunna tro när jag talar till er om det himmelska?" frågar Jesus Nikodemus. Och visst är frågan helt rätt, inte minst idag när det ser ut som det gör runtomkring oss. Om vi människor inte ens begriper hur vi ska förstå det jordiska livets villkor. Förstå hur vi bör, ja måste vara mot varandra. Förstå hur vi måste behandla vår värld och våra resurser. Hur ska vi då kunna förstå det himmelska? Det som, skulle vi kunna säga... liksom är av ett annat slag, av andra ord, av andra upplevelser och lagar...

Ja hur upplever vi, hur talar till varandra om det som inte är av denna världen? Upplevelser kan vara svåra att sätta ord på. Och språket, det räcker ibland inte riktigt till. Det kan lätt kännas som både fattigt och banalt, som om orden nästan växer i munnen på en... Ja har du nån gång försökt att sätta ord på det du innerst inne verkligen längtar efter. Det du innerst inne drömmer om... Visst är det då lätt som om man inte riktigt vågar uttala orden. Det känns nästan naivt och barnsligt (när blev förresten barnsligt ett negativt ord). Och man håller lätt inne med sin längtan i tron att de andra inte kommer att förstå eller kanske skratta åt det jag försöker säga.

Ja, det är svårt att sätta ord på det vi inte kan se, det vi liksom måste tolka genom oss själva och kanske sätta våra egna ord på.

Och vi i vår så nästan genommaterialiserade värld. Var finns orden, var finns mottagligheten för det andra, det totalt annorlunda.

Längtan finns, det är jag djupt övertygad om, men hur ska vi förstå den? Kyrkan gör sina tappra försök att tolka, sätta ord och ge rum för upplevelser, men tyvärr är det märkbart tydligt att vi idag inte når ända fram.

Men är det inte det annorlunda vi drömmer om? Är det inte nått annat än det vi kan se och ha som vi egentligen längtar efter? Det annorlunda, kanske det totalt annorlunda.

Temperaturen som stiger, radioaktivitet som rinner ut i vattnet, otaliga krigshärdar, utslagning, ensamhet, intolerans och koranbränning... Visst är det lätt att längta efter någonting annat... Men frågan är vad? Vad är det jag vågar längta efter?

"Om ni nu inte tror när jag talar till er om det jordiska, hur ska ni då kunna tro när jag talar till er om det himmelska?"

"Så älskade Gud världen att han gav den sin ende, för att de som tror på honom inte ska gå under utan ha evigt liv. Ty Gud sände inte sin son till världen för att döma världen utan för att världen skulle räddas genom honom."

Gud älskar världen! Det är gott så. Gud älskar världen! Någon eller något ser i kärlek på oss. Vi människor är inte ensamma. Vi är inte utlämnade bara till oss själva. Och denna någon sände sin son till världen, inte för att döma den, kom ihåg det! Inte för att döma den. Utan för att berätta hur denna Gud är. Vad och var, denna älskande Gud är.

Men det gick som det så ofta gör med det nya, med rättvisan eller med kärleken. Vi människor har så svårt att ta emot den. Bort det, det stör våra ordningar, det stör våra system. Ja, om det högsta nu skulle vara kärleken, hur går det då med makten? Hur går det då med oss? Naivt och barnsligt, det är vad det är!

Och vi sa som vi brukar, -detta måste kvävas, -detta måste dödas...

Men på korset säger Jesus. – Gud förlåt dem, för dom vet inte vad dom gör! Och så var det nog, dom visste sannerligen inte vad dom egentligen gjorde. För någonting sas, någonting hände... Jesus inte bara talade om kärlek, om försoning. Ända in till slutet var han det själv också.

Och här nästan, här tror jag att vi har just det vi söker. Här nästans tror jag att evangeliet svarar på det vi önskar och längtar. Det som är annorlunda mot det vi tror oss veta och tror oss ha lärt oss genom livet. Det som inte hela tiden söker sitt. Det som inte hela tiden värnar om det egna. Det handlar om den utgivande kärleken. Gud förlåt dem för dom vet inte vad dom gör!

Ja, något sas och något hände. Vad vet jag inte riktigt, och som vi sa förut så kan längtan och drömmarnas ord te sig enkla och banala. Men jag tror att från den stunden är världen liksom Kristusmärkt. Och jag tror, och kanske handlar det här om min naivitet, men att från den stunden är du och jag och hela vår värld inbjudna, ja kanske indragna i att leva med försoningen som plattform. De finns en kärlek, det finns en förlåtelse och försoning. Som trots allt, trots att det ser ut som det gör runtomkring oss, ändå lever och genomsyrar.

Men visst, vän av både realism och ordning måste ju fråga sig om det är så mycket värt med det här? Borde det inte finnas nått slags resultat efter 2000 år? Jo, det

borde det kanske. och hur är detta möjligt frågade den lärde Nikodemus. Men på samma gång så är kanske frågan felställd.

För vad är längtan om den alltid skulle uppnås?
Vad är drömmar om dom alltid skulle besannas?
Vad är kärlek i en fullkomlig värld?

Det handlar kanske mer om att våga förlita sig på att någonting är, än att ställa frågorna om var, när och hur.

(Det handlar kanske mer om att våga förlita sig på att någonting är, än att ställa frågorna om var, när och hur.)

Jag tror att Paulus har rätt när han säger att vi finns i ett redan nu, men ännu inte.

Och ibland mina vänner, ibland får vi vara med om det oväntade, om det annorlunda. Ibland får vi känna att livet bär på nya, andra, kanske högre dimensioner. I mötet mellan människor, i det nyfödda barnets ögon eller mitt i rysningen då man anar och känner guden som säger, "jag har kallat dig vid namn, du är min."

Ja det ögonblicket får vi ta till oss, bära det vidare, i en tro att vi och den här världen trots allt, jag säger trots allt är indragen i nått större. Vi ser att vapnen läggs ner, man vill egentligen inte hat och osämja. Vi ser att vatten renar sig själv om vi låter det vara. Vi ser att barn föds och att människor älskar och månar om varandra. Idag kallar vi det för försoning. Det som kan göra trasigt till helt. Det som kan förvandla krig till fred.

Ja, det finns ett trots allt i den här världen, det finns ett trots allt. För någonting sas, och någonting hände.